

4) **Endringsforslag af Samme til samme Paragraph:**

§ 2det Stykke, 4de Linie, forandres „en“ til „den“, og i 5te Linie indsættes efter „Barn“ Ordene: „der afgives.“

vedtoges eenstemmig med 52 Stemmer.

5) **Endringsforslag af Samme til § 9:**

Beh Paragraphens Slutning tilføies: „Den Forpligtelse, der i Henhold til Placat af 26de Juni 1829 § 3 paahviler de ved Kjøbenhavns Fattigvæsen ansatte Districtslæger til at udføre de i nærværende Lov omhandlede Forretninger uden Betaling, bortfalder dog ikke ved denne Placats Ophævelse.“

vedtoges eenstemmig med 53 Stemmer.

Derefter fattes Lovforslaget i sin Heelhed under Forhandling.

Da Ingen begjærede Ordet, fattes

Lovforslaget (see Tillæg A.) under Afstemning og

vedtoges eenstemmig med 52 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget skal nu blive tilfjstillet Formanden i det andet Thing med Anmodning om at forelægge det der.

Den næste Sag paa Dagsordenen var: Valg af 7 Medlemmer til et Udvalg angaaende „Forslag til Lov om Livsforikkrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871.“

Efterat Stemmesedlerne vare indsamlede, bemærkede

Formanden: Der er ialt afgivet 53 Stemmesedler. Optællingen af Stemmerne skal jeg opsætte til efter Mødet.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var: Forespørgsel af den 4de Landsthingsmand for 1ste Kreds (Lehmann) til Justitsministeren.

(Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 221).

Lehmann: Derfom det islandfke Forsfatningsanliggende ikke i forrige Sæssion af Regjeringen selv var blevet inddragt for Rigsdagen, holder jeg mig for overbevist om, at den vilde have gjort nu, hvad den har gjort i over 20 Aar, nemlig med Taalmodighed, om ogsaa med Betslagelse, see paa, hvorledes det ene Aar hengif efter det andet, uden at vore islandfke Brødre fik Deelagtighed i den Frihed og Selvstyrelse, der er det danske Riges Hæder og Lykke. Salsald vilde jeg, der selv i mine Betsmagtsdage kun yderst sparsomt har gjort Brug af Interpellationsretten, med Medlidenshed have seet den høitærede Justitsminister gaae og rulle sin Sisyphussteen, uden at have følt nogen Trang til med ham at dele denne Fornøelse. Men anderledes staaer Sagen, efterat den er kommen for Rigsdagen, thi efter mit Begreb fordrer da dennes Værdighed, at den ogsaa der maa finde sin Afslutning. Rigsdagen kan ikke nu lade Sagen stiltiende glide ud af sine Hænder og indskrænke sig til en Tilfueres beskedne og ansvarfrie Stilling, og, da jeg i forrige Samling var Ordfører for det Udvalg, hvis Ansuelser fandt Tilslutning ikke blot her i Thinget, men tillige i Folkethinget og tilfids ogsaa hos Regjeringen, saa har jeg ikke troet at burde unddrage mig Consequenserne af den mig saaledes anviste Stilling. Dette er Anledningen til, at nærværende Forespørgsel er fremkommen.

Jeg skal villigen indrømme, at det er en bedrøvelig Arv, som den høitærede Justitsminister har modtaget fra en tidligere, nu afdød Forgænger, der i 1867 havde foranlediget forelagt for det islandfke Althing et Forsfatningsudkast, som — jeg vil af nærliggende Grunde bruge et ssaanfomt Udtryk — umulig kunde blive til Lov. Der var derhos i dette Udcast givet Isælnderne Udsigt til et Tilbud fra Kongeriget, som de naturligtvis have betragtet som et Tilbud, men for hvis Opfyldelse der ikke havde nogenfomhelst Garanti, og hvis Ikke-Opfyldelse nødvendigvis af Isælnderne maatte betragtes som en bitter Skuffelse. Endelig var man — og